

er Ret og rigtigt, maa man have Lov til at fremdrage det, selv om man ikke har Lyst til at give ondt af sig.

Ordføreren (Jessen): Jeg vil bede den ærede Ordfører for Mindretallet (Emil Petersen) om ikke at hænge sig i dette Udtryk „give ondt af sig“, der skulde ikke ligge nogen Bebrejdelse i det. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet sagde, at jeg havde lovet ikke at ville kritisere Mindretallet, før det havde talt, maa det bero paa en Misforstaaelse. Jeg sagde, at jeg ikke vilde omtale Mindretallets Ændringsforslag, før det havde begrundet dem. Men da Mindretallet i Modsætning til, hvad der plejer at være Tilfældet, i sin Betænkning har polemiseret mod Flertallet, fandt jeg mig berettiget til med det samme at fremsætte de Bemærkninger, jeg fremsatte. De øvrige Bemærkninger, jeg kunde have at gøre til den ærede Ordfører for Mindretallet, skal jeg udsætte til jeg senere faar Ordet.

Emil Petersen: Jeg vil blot sige til den ærede Ordfører, at Mindretallet ikke har tilsigtet i sin Betænkning — og vi mener heller ikke at have gjort det — at polemisere mod Flertallet eller Dele af Flertallet. Vi har fremdraget en Udtalelse fra Betænkningen af 24. April forrige Aar og citeret den ordret. Det, synes jeg, er ikke Polemik. Den er fremdraget til Begrundelse af, at vi vedkender os Standpunktet fra i Fjor og har ønsket, at Dele af Flertallet, som var enige med os i Fjor, fremdeles vilde vedkende sig det Standpunkt.

Ordføreren (Jessen): Det er rigtigt, at Mindretallet i sin Betænkning har citeret et Stykke af Flertallets Betænkning fra i Fjor, men hvis den ærede Ordfører for Mindretallet vilde fremstille vor Stilling objektivt, burde han have medtaget den Særbetænkning, som vi fremkom med i Fjor, og som jeg tillod mig at føje som Supplement til det, som den ærede Ordfører for Mindretallet har skrevet i Betænkningen.

Emil Petersen: Jeg vil blot fremhæve, at det dog er en Kendsgerning, at det socialdemokratiske Parti i Fjor var enigt med Venstre om, at Retsplejeloven af 1909 havde en saa betydelig Værdi, at man burde sætte den i Kraft og ikke vente med dette, til man havde faaet afhjulpet dens Mængler. Dette er vort Standpunkt

i Aar, og det var Socialdemokraternes og vort fælles Standpunkt i Fjor. Det er blot dette, jeg har villet fremhæve.

Andreasen: Udenfor Betænkningen har jeg tilladt mig at stille Underændringsforslag til Ændringsforslagene Nr. 39 og 40 i Udvalgsbetænkningen. Det ene Underændringsforslag gaar ud paa, at Nr. 15 i Tavlen over By- og Herredsretskredsene affattes paa den Maade, at under Næstved Købstad og Tybjerg Herreds Jurisdiktion henlægges Sognene Fensmark, Olstrup, Toksværd og Nestelsø, og en tilsvarende Ændring foreslaar jeg for Politikredsens Vedkommende. De fire nævnte Sogne ligger i umiddelbar Nærhed af Næstved Købstad, et enkelt af dem, nemlig Olstrup, er endog Nabokommune til Næstved Kommune. Det forekommer mig derfor rimeligt at indrette Jurisdiktionsgrænserne paa en saadan Maade, at Befolkningen spares for unødigt og unyttigt Udgift og Ulejlighed. Fra Kommunalbestyrelserne i disse fire Sogne er der sket Henvendelse til Folketingets Udvalg om, at Jurisdiktionsgrænserne maatte blive ændret i Overensstemmelse hermed, men saa vidt jeg kan se, har Udvalget ikke taget Stilling til Sagen, og jeg formoder, at Grunden hertil er den, at Spørgsmaalet, for saa vidt Justitsministeren stiller sig velvillig, vil kunne ordnes ved kongelig Anordning. Jeg gør opmærksom paa, at med Hensyn til Politikredsen vil Forholdet, hvis Udvalgets Forslag vedtages uændret, blive, at de paagældende Beboere, der nu gennemgaaende kun har $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ Mil til Næstved Jurisdiktions Hovedkontor, vil faa en Rejse paa omtrent 5 Mil for at kunne komme til at tale med deres Politimester paa det Sted, hvor han har Kontor. Jeg anbefaler mine Forslag til Tingets og navnlig til den højtærede Justitsministers Velvillie. For saa vidt den højtærede Minister kan ordne Sagen ad administrativ Vej og er villig dertil, skal jeg ikke opretholde dem, men vil forbeholde mig senere at tage dem tilbage.

Pinstrup: Ved Samlingens Begyndelse var alle — det tror jeg, jeg tør sige — enige om, at denne Rigsdagssamling vilde komme til at staa i Grundlovsagens Tegn. I den Programtale, som den højtærede Konseilspræsident og Justitsminister holdt i den overordentlige Samling sidste Sommer den 24. Juli — den findes i Rigsdagstidenden Spalte 90 — udtalte han følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „For at